

září

SVÁTOST VŠECH SVÁTOSTÍ

Tento rok 2015 má zvláštní význam pro církve v naší zemi. Nejde však jen o různá historická výročí. Prožíváme přípravu na Národní eucharistický kongres, který se uskuteční v říjnu v Brně.

Kongresů je ve světě celá řada. Mají nejrůznější politický program a aktuální témata. Čím se však liší církevní eucharistický kongres? Napoví nám překlad latinského slova *congregior – gredí – gressus sum cum alqo* – sejít se, setkat se, spojit se. Sejdou se biskupové, teologové, kněží, jáhnové a ostatní věřící, aby se modlili v eucharistickém společenství a aby se setkali ve společném zamyšlení nad tím, co tvoří střed, pramen a vrchol celého křesťanského života. Protože se vše nesoustřeďuje na jedno místo konání eucharistického kongresu, je dána příležitost všem farnostem našich diecézí, aby využily možnosti, které jim dává doba přípravy na toto setkání v Brně.

Jedna z nabízených možností je dána výběrem evangelních perikop, které zaznívají od 17. do 21. neděle v mezidobí letošního církevního roku s cyklem B. (Pozn.: Mešní nedělní perikopy jsou rozvrženy do tří ročních cyklů – ABC)

Letos slyšíme úryvky z Janovy 6. kapitoly, kde je zachycena Kristova tzv. eucharistická řeč u Kafarna. Pán zasvěcuje své učedníky do tajemství své přítomnosti v pokrmu a nápoji, který bude později rozdílet při

Poslední večeři. Připravuje jejich víru v Nejsvětější svátost oltářní.

Během několika zmíněných nedělí jsme se snažili zahloubat do tohoto tajemství prostřednictvím mešních promluv.

Význam této svátosti můžeme ukázat na souvislosti s přirozeným životem člověka. Malé novorozeně potřebuje mateřské mléko a později další pokrmy a nápoje. Křtem znovuzrozené a ještě slabé dítě Boží také potřebuje pokrm. A právem: „Jako novorozené děti požadujte duchovní, čisté mléko, abyste jím vyrostli ke spáse, vždyť jste okusili, jak dobrotivý je Pán.“ (1 Petr 2, 2-3). A proto je Církev bere na svá mateřská prsa a živí je mlékem nebeských tajemství. A tím pokrmem je Ježíš Kristus sám. On, který sám je Život, živí pod svátostnými symboly náš nadpřirozený život svým oslaveným člověčenstvím. A zvolil k tomu prosté symboly chleba a vína. Tu svátost nám zanechal jako památku své smrti, a jako vždy nové a skutečné zobrazení svého vykoupění na Kalvárii. A tak jíme jeho Tělo a pijeme Krev při obětní hostině, v níž ustavičně zpřítomňuje oběť svého kříže. Je to svátost,

památka, hostina a oběť.

Ta svátost je právě Tělo a pravá Krev Ježíše Krista pod způsoby chleba vína. Nazývá se svátostí oltářní, poněvadž proměna chleba a vína v Tělo a Krev Páně se děje při mši svaté na oltáři a na oltáři ve svatostánku se Tělo Páně ve způsobě chleba uchovává. Nazývá se též svátostí nejsvětější, poněvadž na rozdíl od ostatních svátostí, které milost posvěcující udělují nebo rozmnožují, svátost oltářní zároveň původce veškeré svatosti obsahuje.

Eucharistie je „zdrojem a vrcholem celého křesťanského života“. „Ostatní svátosti a také všechny církevní služby a apoštolská díla souvisejí s posvátnou eucharistií a jsou k ní zaměřeny. Vždyť nejsvětější eucharistie obsahuje celé duchovní dobro církve, Krista samého, našeho velikonočního Beránka a živý chléb.“ (KKC 1324).

Nazývá se také večeří Páně, protože Kristus tuto svátost ustanovil při poslední večeři a jako předjímání svatební hostiny Beránka v nebeském Jeruzalémě. Prostřednictvím eucharistické oběti se již nyní spojujeme s nebeskou liturgií a předjímáme věčný život, kdy Bůh bude všechno ve všem. (KKC 1326, 1329).

Vzhledem k tomu, že před pronesením slov „Toto je mé Tělo“ a „Toto je má krev“ učinil Pán díky (Lk 22,19), nazývá se také eucharistií (díků činění). Výrazy „eucharistein“ (Lk 2219; 1 Kor 11,24) a „eulogein“ (Mt 14,22) připomínají židovská požehnání, která – především během jídla – velebí Boží díla: stvoření, vykopení a posvěcení.

Protože na témže místě se praví, že „lámal chléb“, nazývá se svátost oltářní v době apoštolské prostě „lámání chleba“. (1 Kor 10, 16). Pán Ježíš použil tento typický obřad židovské večeře, když požehnal a rozdělval chléb jako „první u stolu“, zvláště během Poslední večeře. Podle tohoto gesta ho učedníci poznali po jeho zmrtvýchvstání; tímto výrazem také první křesťané označovali svá eucharistická shromáždění. Tím vyjádřili, že všichni, kteří přijímají jediný rozlámaný chléb, Krista, vstupují do společenství s ním a vytvářejí s ním jedno tělo.

Jindy se tato svátost označuje jako svatá a božská liturgie, protože veškerá liturgie církve má svůj střed a svůj nejhutnější výraz ve slavení této svátosti; a v tomtéž smyslu se také nazývá slavením svatých tajemství. Mluví se také o Nejsvětější svátosti, protože je to svátost svátostí. Tímto výrazem se označují eucharistické způsoby uchovávané ve svatostánku.

Mše svatá jakožto liturgie, v níž bylo zpřítomněno tajemství spásy, končí vysláním věřících, missio („jděte ve jménu Páně“), aby plnili Boží vůli ve svém každodenním životě.

Tím je naznačena spojitost této svátosti s naším myšlením, mluvením a jednáním. Když se vracíme na mši svatou z našich každodenních povinností, starostí a radostí, vyznáváme na jejím začátku svou nedostatečnost a dluhy vůči tomuto poslání. Uvědomujeme si, že eucharistie je souhrnem a celkovým posláním naší víry: „Náš způsob myšlení se má shodovat s eucharistií a eucharistie má zase potvrzovat náš způsob myšlení.“ /KKC 1327/. Zároveň však prosíme o posilu v této snaze a Pán nám ji určitě neodepře!

P. L.

Liturgický kalendář

září 2015

3. čtvrtek	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
4. pátek	První pátek v měsíci
5. sobota	První sobota v měsíci
6. NEDĚLE	23. neděle v mezidobí
7. pondělí	Sv. Melichara Grodeckého, kněze a mučedníka
8. úterý	Svátek Narození Panny Marie
9. středa	Sv. Petra Klavera, kněze
10. čtvrtek	Bl. Karla Spinoly, kněze a mučedníka

12. sobota	Jména Panny Marie
13. NEDĚLE	24. neděle v mezidobí
14. pondělí	Svátek Povýšení svatého kříže
15. úterý	Památka Panny Marie Bolestné
16. středa	Památka sv. Ludmily, mučednice
17. čtvrtek	Sv. Kornélia, papeže, a Cypriána, biskupa, mučedníků Sv. Roberta Bellarmina, biskupa a učitele církve
19. sobota	Sv. Januária, biskupa a mučedníka
20. NEDĚLE	25. neděle v mezidobí
21. pondělí	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
23. středa	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze
26. sobota	Sv. Kosmy a Damiána
27. NEDĚLE	26. neděle v mezidobí
28. pondělí	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, HLAVNÍHO PATRONA ČESKÉHO NÁRODA
29. úterý	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30. středa	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou pokračovat v sobotu 5. a 19. září ve farním sále u sv. Jana Nep.

Setkání farníků

Setkání farníků v domečku u Nejsvětější Trojice budou pokračovat v pátek po večerních bohoslužbách.

Farní rada

Farní rada se sejde v pátek 11. září po večerních bohoslužbách v domečku u NT.

Katecheze dětí

Katecheze dětí školního věku začnou ve čtvrtek 1. října odpoledne. Během září se rodiče domluví s P. Lohelem na případném rozdělení dětí do dvou věkových skupin. Po případném rozdělení by první katecheze začínala v 15. hod. a druhá v 16. hodin. Pokud rozdělení nenastane, bude společná katecheze od 15. hod. jako v minulém roce.

Úmysly Apoštolátu modlitby na září

1. Aby rostly příležitosti **pro vzdělávání a práci** pro všechny mladé lidi.
 2. **Za katechety**, aby jejich život byl v souladu s vírou, kterou hlásají, a tak o ní věrohodně svědčili druhým.
 3. Aby všichni lidé poznali **Kristovu lásku**, která přesahuje každé poznání.
-

Zprávy z farnosti

Úmrtí

V srpnu 2015 ve věku 51 let tragicky zemřel pan **Pavel Rubek**, syn naší věrné farnice. **R.I.P.** Zádušní mše sv. za něj byla sloužena v kostele sv. Jana Nepomuckého 27.8. 2015.

S jeho maminkou, paní Věruškou Rubkovou, hluboce soucítíme a prosíme, aby jí Pán života a smrti dal sílu, aby v pokoře a smíření statečně nesla svůj těžký kříž. Zároveň jí děkujeme za dlouholetou práci při květinové výzdobě kostela sv. Jana Nep. a věříme, že v ní bude dále pokračovat.

-oOo-

Letní výprava našich mladých farníků

(nyní už s další generací)

Jako obvykle i letos vyrazilo „jádro“ našich mladých farníků, bývalých členů „Spolča“, na letní putování. Stejně jako loni už i se svými malými potomky (jak ty děti rychle rostou!). Výpravu zorganizoval opět neúnavný Vít Bobysud, zprávu o ní napsala „tisková mluvčí“ Tereška Fundová, která také pilně fotografovala. Tak si s chutí její vyprávění přečteme.

Letos jsme vyrazili strávit pár dní na jih. Přesněji řečeno do Hojsovy Stráže u Železné Rudy na

Šumavě.

Vyrazili jsme v sobotu 25.7. dvěma auty a cestou jsme navštívili Muzeum drezín v Čachrově. Tam jsme se dozvěděli o procesí ke studánce sv. Anny chystaném na druhý den. A jelikož asi všichni postrádali takovou zkušenost, rozhodli jsme se ho zúčastnit.

A tak jsme se v pondělí dopoledne podívali kousek za hranice do Naturparku a přestože jsme se opravdu snažili, neviděli jsme žádného vlka ani rysa. Spokojili jsme se tedy s koňmi Převalskými a pratury. A spěchali jsme na to procesí. A protože bylo krásně, všichni jsme byli rádi, že část cesty vedla lesem. Odpoledne se k nám připojil poslední člen výpravy.

V úterý jsme se vydali na krásnou zříceninu hradu Kašperk. Je známý tím, že se tam natáčel příběh Anděl Páně. Pak jsme se jeli podívat do Hartmanické synagogy a do kostela sv. Vintíře v Dobré vodě - ten je nově zařízen kompletním vnitřním vybavením ze skla a především skleněný oltář je světový unikát. Kostel byl totiž za komunistického režimu zcela vydrancován.

Ve středu jsme, navzdory deštivému počasí, ještě s jednou rodinou z blízkého okolí prošli Pohádkovou zemí Brčálník. Zpátky jsme jeli vlakem skrz druhý nejdelší železniční tunel u nás - 1747 m. A pak jsme vyjeli lanovkou na Špičák a vyšlápli nahoru na rozhlednu. A ještě jsme se stihli podívat

k Čertovu jezeru.

Následující den jsme se rozdělili. Nejmenší děti zůstaly doma a odpočívaly na borůvkách, ostatní pokračovali v objevování krás okolí a šli omrknout ještě Černé jezero a nejdelší šumavský vodopád Bílá Strž - 13m. Pak jsme se rozdělili a ti zdatnější (kluci, jak jinak) si vyšlápli na vrchol Ostrý. My zbylé jsme došly procházkou k autu do vesnice Staré Hamry.

Předposlední den nám bylo dopřáno krásné počasí a tak jsme vyrazili opět za hranice na nejvyšší vrchol Šumavy Velký Javor (Grosser Arber, 1457m). A jelikož jsme si pak chtěli dopřát relax v aquaparku v německém Zwieselu, nechali jsme se povozit lanovkou tam i zpět.

No a poslední den jsme gruntovali náš dočasný domov a po prohlídce místního kostelíka Neposkvrněného Početí Panny Marie, který je charakteristický svým šindelovým pokrytím, jsme vyrazili domů. Po cestě jsme už naposled zavítali do Německa do jakéhosi muzea vlaků. Bohužel jsme se parní lokomotivy nedočkali a tak jsme si nenechali ujít velice zajímavý hrad Velhartice.

T.F.

Poutní slavnost v kapli Panny Marie Nanebevzaté na Klamovce 15.8.2015

Poutní slavnosti se i letos, v době velkého vedra, zúčastnila řada našich farníků i „přespolních“ poutníků. V čistě uklizené a květy vyzdobené kapli sloužil P. Lohel k poctě Nanebevzaté slavnostní mši sv. Po ní jako obvykle naše farnice připravily agapé s hojností sladkého i slaného pečiva. Všem, kdo se na zdaru poutě podíleli, patří upřímné poděkování!

Prosme, aby Panna Maria Nanebevzatá držela nad naší farností svou ochrannou ruku a její požehnání aby nás provázelo celým dalším rokem.

Svatý Robert Bellarmino, biskup a Učitel církve – památka 17. září

Svatý Robert (v češtině se jeho příjmení často užívá ve tvaru Bellarmin) se narodil 4. října 1542 v městečku Montepulciano v italském Toskánsku v zámožné rodině. Když mu bylo 15 let, založili jezuité v jeho rodném městě školu. Robert byl jedním z prvních žáků a učil se velmi dobře. Rozhodl se následovat své učitele v řeholním životě. Vstoupil do řádu jezuitů 21. září 1560 v 18 letech.

Po dvou letech noviciátu začal studovat filozofii. Studoval dobře a už po roce mu představení doporučili rétoriku. Teologii začal studovat v Padově a dokončil ji v Lovani (Leuven v dnešní Belgii). V březnu 1570 byl vysvěcený na kněze. Téhož roku se v Lovani stal profesorem teologie, prefektem studií a spirituálem. Lovan ležela na rozhraní románského a germánského světa a potkávaly se tam různé teologie: katolická z románského světa, luterská z Německa a kalvínská z Holandska. Tam sv. Robert strávil 7 let a byl vysoce ceněným kazatelem.

V r. 1576 ho papež Řehoř XIII. povolal do Říma, kde působil jako profesor na Collegiu Romanu. To byla jezuitská univerzita, z níž později vznikla známá římská Gregoriánská univerzita. Na základě tam konaných přednášek vydal své nejslavnější třísvazkové dílo **Disputationes de controversiis christianae fidei** (Disputace o sporných otázkách křesťanské víry), kde vyložil katolické stanovisko k základním teologickým otázkám své doby. Během 30 let vyšlo toto základní teologické dílo katolické protireformace ve 20 vydáních a bylo přeloženo do řady cizích jazyků.

Po 12 letech byl Robert uvolněn z vyučování, protože byl pověřen jinými úkoly. Jedním z nich bylo vedení jezuitských kleriků. Stal se tak duchovním otcem sv. Aloise Gonzagy. Stal se rektorem kolegia a r. 1594 provinciálem jezuitů v Neapoli. V tomto období sestavil malý katechismus pro děti a větší pro katechety. Malý katechismus dosáhl 400 vydání a byl přeložen do 56 jazyků. V r. 1597 papež Klement VIII. povolal Roberta zpět do Říma. Byl papežským teologem, poradcem Svatého officia aj. Nakonec byl roku 1599 jmenován kardinálem.

V létech 1602 – 1605 byl arcibiskupem v Capui. Při konkláve v r. 1605 byl jedním z možných kandidátů na papežský stolec. V procesu s Galileo Galileem, s nímž se stýkal, zastával smírní stanovisko.

Robert Bellarmino věnoval i velkou péči duchovnímu životu, kterou prohloubil v posledních letech svého života. Napsal na to téma 7 spisů. Nejznámější jsou O náрку holubice a O umění dobře umřít.

V únoru 1621 se ještě účastnil konkláve, ale v létě se už cítil na konci sil. Odešel do jezuitského domu pro novice. Tam zemřel 17. září 1621. Tak se naplnil dlouhý a pilnou prací pro

Církev vyplněný život tohoto jezuitu. Jen soupis jeho spisů vydá skoro na celou stránku. Byl pohřben v jezuitském kostele Il Gesù.

Jeho kanonizační proces byl zahájen r. 1627, ale Robert Bellarmino byl prohlášen za blahoslaveného teprve r. 1923 papežem Piem XI. Tehdy také byly jeho ostatky přeneseny do kostela sv. Ignáce. Papež Pius XI. jej potom r. 1930 kanonizoval a r. 1931 prohlásil za Učitele církve.

Podle R.Ondruše: *Blízki Bohu i ľudom, webové stránky jesuit.cz i jiných pramenů z Internetu.* MP

Narození a Jméno Panny Marie, Panna Maria Bolestná

Dne 8. září slavíme svátek **Narození Panny Marie**, které je příslibem příchodu Spasitele. Narodila se předurčena k jedinečnému úkolu, aby porodila „Krále, jenž nad nebem i zemí vládne na věky věků“. Hlavním cílem tohoto narození je tedy VTĚLENÍ BOŽÍHO SYNA a Bůh v tomto narození uskutečňuje svůj odvěký plán lásky. Nejstarší zmínky slavení narození P. Marie jsou u sv. Prokla, biskupa (+ r.446). Liturgické slavení se konalo v Jeruzalémě v den výročí posvěcení basiliky sv.Anny u rybníka Bethesda kde tradice označovala bydliště sv. Anny, sv. Jáchyma a P. Marie. V Římě zavedl tento svátek v 7. stol. sv. Sergius i s pořádáním procesí do 4 hlavních basilik. V 10.-11. stol.zásluhou sv. Petra Damiani je rozšířen pro celou církev a oficiálně potvrzen v r. 1243 papežem Inocencem IV. První kostel zasvěcený Narození P. Marie se nachází v Miláně a byl postaven v r. 1074. V r. 1386 v době morové epidemie se staví velkolepý gotický dóm Narození P. Marie, čtvrtý největší chrám světa. Další velkolepý poutní chrám Narození P. Marie je na kopci Purberg v části Mariatrost města Štýrského Hradce (Graz) v Rakousku.

Svátek **Jména Panny Marie** byl zaveden pro celou církev papežem Inocencem XI. na památku vítězství křesťanů nad Turky u Vídně 12.9.1683. Začal se však objevovat už v r. 1513 ve španělské diecézi Cuenca v Nové Kastilii. Původně se slavil jako oktáv svátku Narození P. Marie 15.září. V r. 1587 byl posunut na 22.9. vzhledem k tomu, že hebrejské dívky dostávaly jméno až dva týdny po

narození. Papež Pius X. určil datum slavení na 12. září proto, že vítězná bitva se udála v neděli dne 12.9.1683. S reformou kalendáře v r.1969 se začalo ubírat svátku na jeho významu, ale v r. 2001 došlo k jeho opětovnému zařazení zpět do Všeobecného Římského kalendáře. S tímto svátkem je spojena úcta k P. MARIÍ POMOCNÉ, kterou šířili kapucíni po celé střední Evropě. Císařský dvůr se kvůli Turkům přesunul z Vídně do Pasova a císař Leopold I. opakovaně prosil P. Marii o vítězství. Na hoře Kahlenberg před Vídní se utkalo 260 000 vyzbrojených Turků se 70 000 vojáky císařské armády a polského krále Jana Sobieského. Marco D'Aviano sloužil mši u kamaldulského kláštera za záchranu křesťanství, byl i s vojskem v bojové vřavě a udržoval ho voláním MARIA HILF, tedy Maria pomůže... Také v Pasově se konaly veliké poutě k P. Marii pomocné s prosbami za vítězství nad Turky. Na památku vítězné bitvy se konala přestavba hřbitovního kostela v l. 1686-1689 ve Vídni na velkolepý chrám Mariahilfkirche barnabitů na proslulé nákupní třídě Mariahilferstrasse.

K neznámějším poutním místům Jména P. Marie v naší zemi patří poutní kostel na Lomci a chrám ve Křtinách.

15. září se slaví **památka P. Marie Bolestné**, jejích 7 bolestí: Předpověď Simeona „I tvou vlastní duši pronikne meč...“, Útěk do Egypta, Ztráta a nalezení dítěte Ježíše v jeruzalémském chrámě, Křížová cesta, P.Maria pod křížem, Snímání Krista z kříže, Uložení Krista do hrobu. P. Maria, ač nejdokonalejší Boží tvor, ač bez hříchu, nebyla tedy ušetřena bolesti. Trpěla víc, trpěla hlouběji než kterýkoliv hříšník, než kterákoliv matka lidských synů. Trpěla jako spolutrpitek Kristova, jako podílnice na Kristově vykupitelském utrpení. Rozrytá bolestí do dna duše, ale nezlomená... Obětuje svou bolest matky spolu s bolestí a smrtí svého Syna za spásu lidstva, abychom byli zbaveni utrpení věčného. Úcta k Bolestné P. Marii se šířila už v 15.stol. Od r. 1423 se slavila památka Bolestné P. Marie na 5. (Smrtelnou) postní neděli a v pátek před Květnou nedělí a v r. 1727 v celé církvi. Řád servitů slavil tento svátek od r. 1667 3. neděli v září a v r.1814 ho papež Pius VII. potvrdil pro celou církev jako poděkování za svůj návrat ze zajetí. V roce 1913 bylo stanoveno papežem Piem X. datum 15. 9. Po II.vatikánském koncilu byly oba svátky spojeny s datem 15.9.

Bože, provázej nás svou mocnou ochranou a na přímlyvu P. Marie vysvobod' nás ode všeho nebezpečí a naplň svým pokojem. Panno Maria, Mirjam Bohem milovaná, krásná mořská hvězdo, drž nad námi svou ochrannou dlaň a přiváděj k Ježíši.....!

M.Val

Prameny: Lubomír Štula:Narození P.Marie,
Mons.Ladisl.Simajchl: Maria a tajemství bolesti,
Jan Chlumecký: Světci k nám hovoří, Abecední seznam svatých, internet.

Pražští biskupové

15. část

Arnošt z Pardubic (25. březen 1297 Hostinka – 30. červen 1364 Roudnice nad Labem) byl posledním z 28 pražských biskupů a zároveň také prvním pražským arcibiskupem.

Pocházel z rodu pánů z Pardubic a byl nejstarším ze čtyř bratrů. Své dětství prožil na území Kladska, kde byl jeho otec Arnošt královským purkrabím. Zde se mu dostalo prvního vzdělání při farním kostele sv. Jana, poté následovala studia v Itálii, a to v Padově a Boloni, kde byl celých čtrnáct let. Zde se při svých studiích seznámil s budoucím králem Karlem IV., jehož se stal blízkým důvěrníkem. Po návratu do Čech se nechává v Praze vysvětit na kněze. Působí při pražské kapitule sv. Víta a od roku 1340 je zde ustanoven děkanem. Po smrti Jana IV. z Dražic v roce 1343 se na přímlyvu markraběte Karla stává Pražským biskupem. V rámci bojů o říšský trůn a císařskou korunu mezi Ludvíkem Bavorským Wittelsbašským a Karlem IV. Lucemburským je Arnošt významná diplomatická osobnost, která svým šarmem a řečnickým umem je pro Karla IV. neocenitelná. Spolu s Karlovým vítězstvím v boji o císařskou korunu se naplnil i sen mnoha předchozích Přemyslovských knížat, králů a i samotných biskupů. Papežská bula Klementa VI. (mimořádně jednoho z vychovatelů Karla IV.) povýšila 30. dubna roku 1344 pražské biskupství na arcibiskupství. Krátce poté byl položen základní

kámen nové katedrály za přítomnosti Jana Lucemburského a Karla IV., a zároveň bylo založeno biskupství Litomyšlské. Arnošt z Pardubic byl tak jmenován prvním českým arcibiskupem a jako první český církevní hodnostář s tímto titulem dostal také od papeže právo korunovat české krále (do té doby byli čeští králové korunováni arcibiskupem mohučským). Arnošt byl rovněž vynikajícím organizátorem a správcem. V roce 1349 vydává Statuta provincialia Arnesti (Statuta Arnošta z Pardubic). Je to jeden z významných církevně-právních dokumentů a nejstarší dochovaný prvotisk v Čechách. Statuta jsou koncipována jako církevní zákoník, vymezující systematicky hlavní základy církevního práva a kompetenci jednání biskupského soudu. Díky nim je zajištěn jednotný právní výklad řízení duchovní správy. V roce 1355 zakazuje tzv. ordály neboli Boží soudy. Ty byly zakázány již v roce 1215 lateránským koncilem, ale až za arcibiskupa Arnošta došlo k postupnému vymýcení tohoto nešvaru. Od roku 1354 do roku 1355, během nepřítomnosti Karla IV., je jmenován zemským správcem. Od založení univerzity v Praze, roku 1348, se stává jejím kancléřem. V dobových pramenech je Arnošt z Pardubic líčen jako muž evropského rozhledu, velmi kultivovaný, dobrý řečník a znamenitý diplomat. Byl též významným donátorem umění – nejnámějším jeho počinem je obraz tzv. Madony Kladské, který nechal namalovat. Arcibiskup Arnošt z Pardubic umírá v Roudnici nad Labem ve věku 67 let.

J. Vašíček

Použitá literatura:

Zdeněk Fiala, Správa a postavení církve v Čechách od počátku 13. do poloviny 14. století, Sborník Historický 3, 1955, str. 64-88.
Jaroslav Polc, Církevní správa v Čechách do poloviny 14. století, in: Tisíc let pražského biskupství, Řím 1973, str. 17-60.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv. Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5	
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger	
Uzávěrka:	15. každého měsíce	Grafická úprava: V. Dráb
Náklad:	150 výtisků	Č.ú.: 125708379/0800
Internet:	http://kosirska.farnost.cz	Neprodejné